

Konečně zaklapnou dveře. Pro jistotu ještě chvíli čekam. Vidím tě vycházet z domu. Jdeš. Jdeš rychle a pak mizíš.

V kuchyni na stole papír. Jedu na víkend k mámě.

Dobrá. Bude tedy víkend. Pro jistotu zamykam. Kafe, cigáro, záchod, postel. Chce to řád. Knížka brak. To se stává. Napišu si vlastní. Přibrousit hrany.

Okno v kuchyni. Dveře do domu. Nic. Jsou pryč. Odešli. Vyšli, a už se nevrátili. Budu tedy psát o sobě. Každěj dneska píše o sobě. Je mi z toho smutno. Chtěl jsem bejt lepší...

Neděle pro zlost. Okno v kuchyni, dveře do domu. Nic. Knížka jakbysmet. Ven! Nadechnout se. Konečně zaklapnou dveře. Pro jistotu ještě chvíli čekam. Vidím se vycházet z domu. Jdu. Jdu rychle a pak běžím. Běžím rychle a pak... Jdu. Jdu rovně a pak zahejbam. Prales paneláků a – já v něm. Mizí a zase se vrací. Snažím se je zaměřit, ale hejbou se a poskakují. Znovu začínám a zase končím. Přeslapuju na místě, tančím. Pod nohama sněhová břečka. A pod ní... Taková mírná a vlastně chudá kamenitá zem. Když jsem s tebou, Karolíno, je to to samý. Vždycky jsem chtěl bejt lepší. Že tu žiju. Kvůli týhle krajině. Kvůli tobě. Chci bejt lepší.

Přišel jsem domů a Tys vyhazovala věci ze skříně.

Stěhuju se pryč, už si nemáme co říct.

Asi to byla pravda, protože jsem nevěděl, co bych Ti na to řekl.

Snažil jsem se, napsal jsem.

Snaž se mi teď radši nepsat...

T. řekla, že nechápe, že jí to všechno D. ještě pořád toleruje.

Našla jsem si druhýho, a on si toho snad ani nevším. Pořád se mnou je. Jen mlčí a dělá jako by nic. Musí to přece vidět, ne?! Není snad blbej, ne?! Kdyby mi aspoň nafackoval, měla bych si ho za co vážit. Úplně na mě sere!

Nevím co říct.

D. říká, že nechápe, proč s nim T. vlastně pořád je.

Nemůžu jí vystát. Vyhejbam se jí. Nebavím se s ní. Já jí dokonce podvedl! Je snad tak blbá, nebo co?

Už se ani nesnažím.

Večer sedím doma. Koukam z okna a popíjím rum. Myslim na D. s T. Pak myslím na Tebe. Jsem skoro rád, že už tu nejsi a nebudeš. Nevím, co si o tom všem mam myslet. Nechci myslet. Nechci nic. A tak se opiju. A pak si pouštím hudbu. Nahlas. Pouštím si hudbu a zpívám. Řvu, abych se slyšel. Chci se slyšet. A pak brečím. Brečím nahlas, ale neslyším se. Vypnu hudbu, abych se slyšel. Chci se slyšet. Chci slyšet, že to dokážu. Potřebuju se slyšet, abych si to věřil. Zajímá se a slzy mi stejí po tvářích. Teče mi z nosu. Horní ret si otírám jazykem. Sedím za stolem s hlavou v dlaních. Pak najednou konec. Nic. I kdybych chtěl. Zřejmě už to přestávalo bejt upřímný. Otrů si oči. Nu dobrá. Ještě jednu cigaretu. Ještě jeden rum.

V noci jsem měl sen. Seděl jsem v kuchyni za stolem a listoval pánským magazínem. U kuchyňský linky stála moje matka a připravovala oběd. Najednou jsem nalistoval dvojstranu, kde na černým pozadí stály dvě nahý holky. Zůstal jsem na ně ohromeně zírat. Zničehonic jsem se postavil a začal se svlíkat. Odkládal jsem jednotlivý díly oblečení, úhledně je skládal do komínku na zemi a zároveň nespouštěl zrak z nahých dívčích těl, dokud jsem nezůstal stát úplně nahej. Očima jsem pomalu přejížděl po svém těle odshora dolů.

Co to proboha děláš?! otočila se ke mně zděšeně matka.

Potkal jsem L. Vlastně mi nejdřív napsala. Napsal jsem jí taky.

Jak se máš?

Ale jo.

Vlastně to jenom zkouším.

V pohodě.

Napsala znovu a já taky.

Koupili jsme nějaký víno a šli ke mně. Do hovoru zrovna nic, a tak jsme pili to víno. Trochu lepší. Říkala, že je smutná. A pak se smála. Smál jsem se taky, nechtěl jsem jí zklamat.

Ukázal jsem jí svoje lidi. Vycházeli do světel pouličních lamp. Hádali jsme, kam jdou a kdy se vrátí. A pak jsme na ně čekali. Začalo pršet.

Nesnáším déšť, řekla.

Nevěděl jsem co říct.

Pochopila a dolila si víno.

Zeptal jsem se L., jestli by se nechtěla alespoň projít. Řekla mi, ať si jdu, kam chci. A tak jsme leželi na mý drátěný posteli a kouřili. A když už jsme neměli co kouřit, tak jsme soustali. A pak jsme spali.

Zdalo se mi o Tobě. Bylas nahá a svádělas mě. Neubráníl jsem se. Když jsme se probudili, L. si toho všimla.

Pochybuju, že se ti zdalo o mně, řekla a otírala si stehna dekou.

Nevěděl jsem co říct.

Mam hlad, jdu pryč. Zvedla se, posbírala oblečení s podlahy a odešla.

Oblačnost se protrhala. Otočil jsem se ke zdi a znovu usnul.

Odešla jsem od D., říká mi do telefonu T.

Aspoň teď můžeš bejt s tím druhým, říkam já.

S druhým?! Jak můžu bejt s druhým, když nemám prvního?!

Volal D. Šli jsme do hospody.

Odstěhovala se. Vůbec nechápu, jak se to stalo. Pořád tady byla, a najednou je pryč. Chtěl bych za ní jít, ale nevím kam.

Dáš si ještě jedno?

Jo.

V noci se potácím domů prázdnýma ulicema. Vždycky jsem chtěl bejt lepší. Kvůli tobě. Kvůli týhle krajině. Je to to samý. Taková mírná a... Když jsem s tebou, je to to samý. Chudá kamenitá zem. Že tu žiju! Chci bejt lepší! Kvůli týhle krajině. Kvůli tobě! Vždycky jsem chtěl bejt lepší, Karolíno!

Anděl nejistě zaplápolal: „Ty pozemské říše jsou tak trochu mimo mé rozlišení... ale tuším... Německo a Československo?“ „Německo?“ stáhl brvy klasik JW. „Definuj Německo! Myslíš Svatou říši římskou národa německého? A Československo? To jsem nikdy neslyšel!“ „Možná myslí tady tohle Království české – ale to je přeci součástí Rakouské monarchie!“ domýšlel F. „A rakouský vládce je dnes dědičně také císařem Svaté říše a českým králem. To bude válčit sám se sebou?“ podivil se JW. „No, Svatá říše je na odpis...“ odkašlal si decentně F. „Myslím, že ji Napoleon smete...“ „No to by byla tragédie! Víte, jak náročné by bylo přejíždět hranice? Těch glejtů, legitimací a povolení, co by člověk potřeboval...“

Anděl se tyčil nad oběma muži, plápolal a nevěřil. On tady těm dvěma smrtelníkům odkryl své andělské plány – a oni se hádají o nějaké naprosto podružné aspekty jejich nedůležité pozemské historie – a jeho úplně zazdili!

Zamával tedy plamenným mečem oběma diskutérům přímo před obličejem a aspoň jim sežehl obočí, aby se jim připomněl.

Oba pánové uskočili, ale nezatvářili se vyděšeně – jen naštvane.

„A jak k tomu přijdou Bohemia a Moravia, že ztratí čtvrtinu svého území – a lidí?“ sekl po něm zpátky alespoň slovně F.

„O lidi stejně přijdou. Češi se rozzlobí, že je Němci zradili, a všechny je vysídlí – vinné i nevinné. Takže vlastně oběma stranám ušetřím trápení. Ustupte – ať to mají rychle za sebou!“

„To stejně ničemu nepomůže,“ odsekl JW cynicky a ani se nehnul. „Když lidé chtějí válčit, záminku si vždycky najdou! Záminek ti vymyslím na místě třeba tučet!“

„A já nevěřím, že by Bůh něco takového připustil!“ ozval se F s nečekaným argumentem.

„A vy dva tak asi víte, co můj Pán připustí nebo nepřipustí!“ pokusil se anděl o výhružnou ironii.

Jenže JW ho úplně dorazil: „Jasně že vím. Přeci se tím ve Faustovi celý život zabývám – mimo jiné, tedy.“

Rozzlobený anděl už definitivně pozvedal svůj meč – ale něco ho zastavilo. Podíval se znovu pořádně na oba muže – a nad jejich hlavami uviděl pro ně samé neviditelnou zář Ducha svatého.

Zase mu to Vládce udělal! Promlouvá k němu skrze smrtelníky, a to takové, co ani nejsou zbožní! Co že nejsou zbožní – jsou přímo bezbožní!!!

Ale Šéf jakoby tyhle věci někdy ani neviděl.

No dobrá. Asi to opravdu nebyl tak dobrý nápad. A jeho Pán mu to dal včas vědět – Bohu žel skrze tyhle nadmíru protivné lidské bytosti.

Ale nesporně ho to zachránilo před obřím průšvihem.

Rozhodl se vmžiku. Jedním bliknutím se vrátil do své světelné podoby – a druhým bliknutím definitivně zmizel.

Tady je vidět, jak světlo rozumu zabírá i v nadpřirozených situacích!“ potěšil se JW.

F trochu pochybovačně pokrčil rameny. Jeho obrazotvornější mysl se zdálo, že se toho tady událo víc, než byli oba schopni zaznamenat.

Ale to už se ozval klapot kopyt a drkání kočáru a povědomé nadávky. Přijížděl náhradní poštovní kočár s čerstvými koňmi:

„Pro rozbítej kočár si přijedou z Aše... a vašnostové, s vašim svolením pojedem rovnou bez přestávky do Chebu, do civilizace – a tím ašským kaňónem jen co nejrychlejš projedem!“

„Máte pravdu, je to hrozná blátivá díra,“ podpořil JW kočího, spiklenecky mrkl na F a nastoupil do kočáru.

Jak kočár postupně mizel za zatačkami, jeho rachot sem doléhal méně a méně, až zcela utonul v původním tichu. A krajina se znovu koupala jen ve svých vlastních zvucích a ve vzácném jarním slunci, zelená a hnědá, mírná, chudá, kamenitá zem Ašska.

* * *

Taková mírná a vlastně chudá kamenitá zem

Jan Pytel, 33 let, Plzeň

Středoškolský učitel, člen plzeňského divadelního spolku VNC. Původem z Horšovského Týna.

3. místo

Když jsem s tebou Karolíno, je to to samý. Vždycky jsem chtěl být lepší. Že tu žiju. Kvůli týhle krajině. Kvůli tobě. Chci být lepší.

Velký básníci malejch měst se sdružujou ve svých spolicích; scházej se jednou za měsíc.

Velký básníci malejch měst recitují své verše v intelektuálních kavárnách; zahalený cigaretovým dejem pohupujícím se v ponurým osvětlení barevných reflektorů.

Šukal jsem pannu, tekla krev. Šukal jsem tele a pak ho sněd.

To je kretén, řeklas.

Cítím se neúspěšnej a odstrčenej. Nejsem členem žádnýho spolku, natož básnickýho. Já dokonce nehraju v žádný kapele. Nechápu, proč se mnou vůbec ztrácíš čas.

Ráno jsem procházel vánoční trhy na náměstí, a když jsem přišel domů, Tys ještě spala. Uvařil jsem si kafe a prohlížel obrázky, který jsem Ti koupil. Pak jsem uslyšel šramot a rychle obrázky schoval.

Co tady děláš?

Piju kafe.

Občas nevím, na co se mě lidi ptají. Nevím pak co říct.

Máš cigaretu?

Jo. Chceš?

Proč myslíš, že se ptám?

Nevím co říct.

Odešlas kouřit ven a já si balím svojí cigaretu. Počkam, až dokouříš, vrátíš se zpět, a pak vyrazím. Je mi s Tebou hezky, ale občas mam chuť Tě mít. Když se za deset minut vracím a zouvám si boty, oblíkáš si kabát.

Jdu na kafe s A. Nevím, kdy přijdu. Pa.

Večer prosedím v kuchyni u okna. Kontakt s vnějším světem je důležitěj, říkam si. Přibrousit hrany, neztrácet přehled. Lidi vycházej z domu. Některý se dřívě či pozděj zase vracěj. Některý z nich pak vycházej znovu. Poznávám je. Některý. Ale ty se už nevrátěj.

Slyším Tě ráno vstávat. Předstírám spánek. Potichu vylejžáš z postele a po špičkách opouštíš ložnici. Předstírám spánek a přemejšlim, jestli jsi mi za to vděčná. Snažím se znovu usnout, ale nejde to. Budu tedy alespoň předstírat, že spím. Přemejšlim, jestli pořád klamu Tebe nebo už i sebe. Vždycky mě trochu mrzí, když musím lhát; a ještě víc, když lžu sám sobě. Poslední dobou mam ze sebe zvláštní pocit a věřim si čím dál míň.